

Koatinin Pusulası

Aysel Banu YAVUZAL

Koatinin Pusulası

Aysel Banu YAVUZAL

Yağmur ormanının kalbinde, yeşil yaprakların yağmurla damladığı ve maymunların yükseklerde cıvıladığı yerde, Coco adında genç bir koatin yaşırdı. Coco hızlı ve meraklıydı; sıcak kızıl-kahverengi tüyleri ve bir bayrak gibi yukarıda tuttuğu uzun halkalı kuyruğu vardı. Gövdesinin çaprazında küçük, yaprak yeşili bir çanta taşıyordu. İçinde en değerli eşyası vardı: nehir kenarında bulduğu gizemli bir pusula.

Bir sabah Coco, yumuřak ten rengi t yleri ve omuzlarında koyu bir leke olan tamandua arkadařı Tato ile buluřtu. Tato sakindi ve dikkatliydi; basit mavi bir boyun baęı takıyordu. Coco ona pusulayı g sterdi. İbre d n p durdu, sonra ormanın derinliklerini iřaret etti. 'Hadi takip edelim!' diye baęırdı Coco. Tato yavařça bařını salladı. 'Birlikte gideriz,' dedi.

Yan yana yola koyuldular. Coco önde koşturuyor, sivri burnu her kokuda seğiriyordu. Tato istikrarlı bir şekilde yürüyor, güçlü pençeleri köklerin üzerinde hafifçe tıklıyordu. Pusula ibresi onları dev eğrelti otlarının yanından ve sarkan sarmaşıkların altından geçirdi. 'Sence bizi nereye götürüyor?' diye sordu Coco. 'Bulmaya değer bir yere,' dedi Tato gülümseyerek.

Kısa süre sonra yol üçe ayrıldı. Biri çamurluydu, biri kayalık, biri de kalın çalılarla gizlenmişti. Coco birinden diğerine koşturdu. 'Bu yol! Hayır, şu yol!' diye bağırdı. Tato oturdu ve pusulayı inceledi. 'İbre doğrudan çalıların içinden geçiyor,' dedi. 'Hadi birlikte içinden geçelim.' Ve geçtiler.

Çalıların arkasında bir dere yollarını kesti. Geniş ve hızlıydı, basamak taşları birbirinden uzaktı. Coco atlamayı denedi ama ıslak bir kayada kaydı. Tato onu tam zamanında yakaladı. 'Bir plana ihtiyacımız var,' dedi. Coco etrafına bakındı ve devrilmiş bir kütük gördü. 'Onu karşıya yuvarlayabiliriz!' dedi. Birlikte kütüğü yuvarlayıp bir köprü yaptılar.

Güvenle karşıya geçtiler ve pusulayı takip ederek yağmur ormanının daha derinlerine indiler. Ağaçlar daha da uzadı ve hava tatlı koktu. 'Sanırım yaklaştık,' dedi Coco, kuyruğu heyecanla seğirerek. Tato havayı kokladı. 'İleride lezzetli bir şey var,' diye onayladı. Pusula ibresi hevesle titreyerek hızla ilerlediler.

Aniden uzun otlarla dolu bir açıklığa geldiler. Pusula doğrudan karşıyı işaret ediyordu ama otlar gizli çukurlarla doluydu. Coco bir adım attı ve neredeyse birine düşüyordu. 'Dur!' dedi Tato. 'Önce zemini test edelim.' Uzun burnuyla boşlukları yokladı ve Coco güvenli yolları yapraklarla işaretledi.

Açıklığı yavaşça geçtiler, her adımı test ettiler. Coco'nun keskin gözleri güvenli bir yol buldu ve Tato'nun dikkatli doğası onları düşmekten korudu. 'İyi bir takımız,' dedi Coco. Tato gülümsedi. 'Evet,' dedi. 'Sen yolu görüyorsun, ben de kontrol ediyorum.' Pusula ibresi onları otların ötesindeki dar bir patıkaya götürdü.

Patika kalın eğrelti otlarının arasından ve dolaşık köklerin üzerinden kıvrılıyordu. Coco devrilmiş bir dalın üzerinden tırmanırken çantası zıpladı. 'Beni bekle!' diye seslendi Tato, pençeleri kabuğa tutunarak. Coco arkasına döndü. 'Sana yardım edeceğim,' dedi. Patisini uzattı ve Tato kendini yukarı çekti. 'Teşekkürler,' dedi. 'Arkadaşlar ne güne durur?' diye yanıtladı Coco.

Güneş batmaya başladığında derin bir uçurumun üzerindeki sallantılı bir köprüye ulaştılar. Halatlar yıpranmış, tahtalar eski görünüyordu. 'Bu çok tehlikeli,' dedi Tato. Coco karşıya baktı. 'Ama pusula o yönü gösteriyor,' dedi. 'Belki tamir edebiliriz.' Güçlü sarmaşıklar buldular ve zayıf noktaların etrafına ördüler; köprü güvenli hissedilene kadar birlikte çalıştılar.

Köprüyü dikkatlice, birer birer adım atarak geçtiler. Diğer tarafta yağmur ormanı açıldı ve çiçeklerle yarı gizlenmiş ahşap bir kapı belirdi. Pusula ibresi bir kez döndü ve doğrudan kapıyı işaret etti. 'Buldun!' diye fısıldadı Coco. Tato kapıyı iterek açtı ve içeri girdiler.

Kapının ötesinde unutulmuş bir meyve bahçesi vardı. Portakal, mango ve guava dolu ağaç sıraları havayı tatlı bir kokuyla dolduruyordu. Yumuşak çimenlerin üzerinde düşmüş meyveler vardı. 'Çok güzel,' dedi Tato. Coco halkalı kuyruğunu savurarak bir daire çizip dans etti. 'Pusula bizi buraya getirdi!' diye sevindi. 'Ve biz birbirimizi getirdik,' dedi Tato.

Sulu mangolar ve tatlı portakallarla ziyafet çektiler, en iyi parçaları paylaştılar. 'Bunu tek başıma bulamazdım,' dedi Coco. 'Acele eder ve kaybolurdum.' Tato başını salladı. 'Ben de denemek için çok yavaş kalırdım,' dedi. 'Arkadaşlık bizi tek başımıza olduğumuzdan daha akıllı yapıyor.' Birlikte oturdular, mutlu ve tok.

Bir mango ağacının altında dinlenirken Coco pusulaya baktı. 'Şimdi eve dönelim mi?' diye sordu. Tato gökyüzünü işaret etti. 'Yakında karanlık olacak,' dedi. 'Burada uyuyalım, sabah döneriz.' Yıldızların altında kıvrıldılar, pusula aralarındaydı ve tatlı meyvelerle güvenli yollar hayal ettiler.

Sabah eve götürmek için bir sepet meyve topladılar. Pusula ibresi artık eve doğru gösteriyordu ve onu takip ederek ormanın içinden, köprünün üzerinden ve derenin karşısından geri döndüler. Yolu biliyorlardı ama pusula hatırlamalarına yardım etti. 'Yakında geri geleceğiz,' dedi Coco. Tato başını salladı. 'Birlikte,' dedi.

Yağmur ormanındaki kendi bölgelerine döndüklerinde meyveleri arkadaşlarıyla paylaştılar. Herkes unutulmuş meyve bahçesini duymak istiyordu. Coco ve Tato, pusulanın ve onları oraya götüren takım çalışmasının hikâyesini anlattılar. 'Yolu gösteren sadece pusula değil,' dedi Coco. 'Düşünmene yardım eden bir arkadaşın olması.' Gülümsediler, bir sonraki maceraya hazırıldılar.